

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia!

Septembrie
2021

Anul 8
Nr. 91

Speranța

Să învățăm să ne încredem în

Lidia Crișan

Dumnezeu

UN MESAJ PENTRU TINE

Teofil Ciortuz

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni!

ECHIPA DE CONSILIERI SPIRITUALI:

Gelu Bondor, Biserica Adelaide
Dorel Brîndaș, Biserica Harul
Ioan Bușan, Biserica Perth
Daniel Cârpean, Biserica Harul
Marin Cucuian, Biserica Maranata
Traian Secară, Biserica Maranata
Daniel P. Nicolici, Biserica Speranța

ECHIPA EDITORIALĂ:

Constantin Oprănescu, Ioan Ciobotă – Radio Vocea
Evangeliei Timișoara, Aneta Oprănescu.
Coordonator tehnic, printing, expediere email și facebook:
Adrian Buzgău. Telefon: 0433766376

PENTRU DETALII, CORESPONDENȚII:

Adrian Buzgău, Biserica Maranata 0433766376
Gheorghe Bedreag, Biserica Maranata 0490345608
Daniela Hălmăjan, Biserica Speranța 0405574219
Emanoil Crăiță-Mândră, Prima Biserică Baptistă 0451276144
Iacob Cerbu, Prima Biserică Baptistă 0425295401
Leon Curelușă, Biserica Betania 0414333225
Viorel Sabou, Biserica Adelaide 08 83878393
Sarah Văran, Biserica Harul 0401754759

Costul unui abonament pe 1 an: \$40.00 + cheltuieli de transport.

CONT: Romanian Speranta Association Inc.

National Australia Bank,

BSB - 083214, CONT Nr. – 879530941

Adresa Redacției: 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Victoria, Australia. Telefon: 0423 659 724, email: sperantaus@gmail.com

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ESTE APROAPE

Păstor Dorel Brîndaș, Biserica Harul Melbourne (extras din predică)

În Evanghelia după Marcu, Domnul Isus spune:

„S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape.
Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie”. (Marcu 1:15)

Domnul știa totul atunci când a vorbit despre apropierea Împărăției. Aceasta pentru că în tot ceea ce se întâmplă în Univers Domnul Isus Cristos este prezent. Domnul a spus: „Eu și Tatăl una suntem!”. Domnul știe totul despre viața noastră, știe totul despre viitorul nostru, știe totul despre Împărăția despre care vorbește. Domnul știe totul și este implicat în toate lucrurile.

Întrebarea este: Despre ce vreme vorbește aici Domnul? În scriptură se vorbește despre multe vremuri. Există vremuri de vindecare, sunt vremuri când Dumnezeu cercetează un anumit popor sau o anumită persoană, este o vreme când Îl poți căuta pe Dumnezeu, este o vreme când Dumnezeu ascultă cererile și rugăciunile noastre, există o vreme a secerișului și așa mai departe. Domnul Isus Cristos vorbește despre *împlinirea vremii, când Împărăția lui Dumnezeu este aproape*.

Aș avea o întrebare: Știți ce vremuri trăim noi astăzi? Iată vremea în care trăim: Este vremea când un neam se va scula împotriva altui neam, vremea când frați pe frați se vor urî, vremea când se înmulțește fărâdelegea, vremea războaielor, răzcoalelor (pe înțelesul nostru - protestelor). Trăim astăzi aceste vremuri. Mai trăim vremea când se vorbește despre dărâmarea moscheii și de reconstrucție a Templului pe locul ei. Trăim vremuri de boli, (ciumă), vremuri de suferință spirituală, vremuri de mari strâmtorări când unii, în această strâmtorare, își dau chiar și sufletul. Toate aceste vremuri pe care le-am prezentat sunt luate din Scriptură.

Dar noi avem harul să vedem toate aceste vremuri, despre care au vorbit proorocii din vechime, despre care a vorbit Domnul Isus, împlinindu-se astăzi, sub ochii noștri.

Iar dacă vremea s-a împlinit, dacă Împărăția este aproape, sunt două lucruri pe care ar trebui să le îndeplinim: *Pocăința și credința în Evanghelie*. Pocăința înseamnă că mintea noastră intră pe o altă frecvență, se conectează cu Cerul. Rezultatul pocăinței este regretarea vieții de păcat și trăirea unei vieți noi. Al doilea lucru necesar în această vreme este să credem în Evanghelie. Mulți oameni privesc Scriptura ca pe o carte istorică, fără importanță pentru timpul actual. Ei nu știu că în Biblie sunt profeții ale Domnului, cuvântul Domnului care spune: „*Credeți în Evanghelie!*”. Dar ca să poți crede Evanghelia trebuie mai întâi să te adâncești în Cuvânt.

În zilele acestea vedem că întreaga lume se clatină, libertatea pentru care am tânjit așa de mult se destramă. Credința celor mai mulți s-a pierdut. Dar dacă toate se clatină, se prăbușesc, Împărăția lui Dumnezeu prinde contur pentru că la baza Împărăției este Dumnezeu, care nu se poate clătina, ci va rămâne pentru eternitate. Noi facem parte din această Împărăție care este aproape și pe care noi nu am meritat-o. Pentru noi a plătit Domnul Isus Cristos cu sângele lui, pe Calvar. Să fim mulțumitori, să aducem o închinare plăcută lui Dumnezeu, care ne așteaptă să ne întoarcem la El cu pocăință. *Vremea este aproape*.

DUMINICĂ, 5 SEPTEMBRIE -

Sărbătoarea taților în Australia

Zina Tatălui

Daniel Hozan

*Printre datini se ivește
În mai multe țări din lume,
După cum se nimerește
Și-astfel se sărbătorește,
Ziua tatălui, anume.*

*Nu e clar și nu e sigur
Cum, de unde a venit,
Însă pentru tați, desigur,
Dacă nu știți vă asigur
Că-i un timp binevenit.*

*Daruri și urări de bine
Noi de la copii primim,
Mesele la toți sunt pline,
Zâmbete, fețe senine
Și cumva... întinerim.*

*Dar această zi frumoasă
Pentru-acel ce e părinte,
Cât ar fi de luminoasă
E așa sărăcăcioasă
Fără lucrurile sfinte.*

*Iar de masa nu e plină
Și cadoul nu e mare
Dar în inima senină,
E Cristos cu-a Lui lumină,
E de-a dreptul sărbătoare!*

*Ziua tatălui nu este
Doar un fel de amintire,
Repetabilă poveste
Ce din nou ne dă de veste
Tatălui să-i dăm cinstire.*

*Ziua tatălui arată
Fiecărui muritor
Revelarea minunată
Celui Sfânt și Unic Tată,
Dumnezeul Creator.*

*Dacă azi stăm în picioare,
Dacă azi sărbătorim,
Nu-i deloc o întâmplare
Ci din mâna-I creatoare
Orice lucru îl primim.*

*Dacă azi e-o fericire
Pentru noi ce suntem tați,
Tatălui din Strălucire
Aducându-I mulțumire
Să venim îngenunchiați.*

*De aceea cu grabire
Împreună să venim
C-avem o îndatorire
Tatălui să-I dăm cinstire
Pentru orișice primim.*

*Ziua Tatălui întruna
Să serbăm cu-adevărat
Cât e Soarele și Luna,
Până vom primi cununa
Fiindcă Tatăl ne-a-nfiat.*

*Că-n curând, și nu-i departe
Ziua-aceea minunată,
Toți aceia scriși în Carte
În sfârșit avea-vom parte
Să-nțâlnim al nostru Tată!*

IMPORTANȚA, VALOAREA ȘI PUTEREA UNEI UMBRE...

Stoica Timotei

Azi dimineată mă îndreptam cu mașina către Biserica din Pătrăuți, pentru un serviciu special de botez. Undeva, lângă o pădure din oraș, a ieșit o veveriță și a ajuns chiar pe banda mea când am trecut cu mașina pe acolo. Am reușit să smucesc de volan ca să nu intre sub roțile mașinii, ci să fie în siguranță sub mașină. Dumnezeu mi-a ajutat. Am văzut-o nevătămată în oglinda retrovizoare cum și-a continuat călătoria ajungând în siguranță pe cealaltă parte a drumului.

La timpul de rugăciune am vorbit despre Păstorul nostru, din Psalmul 23. Acolo, psalmistul David folosește imaginea grozăviei morții ca pe o vale a umbrei. Atunci m-a lovit instant parcă această imagine cu veverița! Umbra mașinii nu i-a făcut niciun rău! Cu toate că umbra mașinii a lovit-o din plin pe micuța noastră viețuitoare, ea a fost complet nevătămată. Ei bine, poate a tras și ea o spaimă puternică, dar cu siguranță că până acum a și uitat. Însă am continuat să meditez la subiectul acesta, al umbrelor. Ce rol și ce scop au umbrele? Ajută ele la ceva?

Umbra nu este o realitate, ci doar o reflecție a unei realități. Însă, cu toate acestea, poate aduce revigorare într-o zi extrem de călduroasă, nu-i așa? Ce bine este să găsești un adăpost la o umbră într-o astfel de zi! Îmi place bogăția exprimării psalmistului din Psalmul 91, unde spune: „*Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui atotputernic...*” (v.1). Da, umbra are și rolul acesta de a revigora. Umbra, de asemenea, poartă ideea de efemeritate. Mai multe versete de pe paginile Scripturii

menționează acest aspect: „*Pier ca umbra gata să treacă, sunt izgonit ca o lăcustă.*” (Psalmul 109:23), și „*Omul este ca o suflare, zilele lui sunt ca umbra care trece.*” (Psalmul 144:4)

Umbra mai este găsită și în contextul morții spirituale și a judecății lui Dumnezeu pentru oamenii morți în păcat: „*Cei ce ședeau în întuneric și umbra morții trăiau legați în ticăloșie și în fiare*” (Psalmul 107:10), și „*Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu.*” (Eclesiastul 8:13)

Și un ultim aspect legat de umbră este tocmai cel menționat la început, anume că umbra nu este o realitate, ci doar reflecția unei realități. Când spun lucrul acesta mă gândesc la apostolul Pavel, care a înțeles atât de clar Evanghelia lui Cristos și era atât de pătruns de ea, încât descrie Legea și obiceiurile evreilor ca fiind o umbră. Dar mai bine îl las pe el să ne spună: „*Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Cristos.*” (Coloseni 2:16, 17) Toate aceste lucruri, care nouă parcă nu ne spun mare lucru, erau lucruri de o foarte mare importanță pentru evreii de atunci. E ca și cum cineva ar contesta cele mai puternice încredințări ale tale, lucruri pe care le-ai învățat încă de mic copil. Și nu doar că le contestă, dar le prezintă și ca fiind o iluzie, o umbră, ca fiind ceva nereal. Însă umbra este reflectarea lucrului real. Care este, în cuvintele lui Pavel, lucrul real? Trupul. Iar trupul, continuă El, este al lui Cristos. Cine ar vrea să îmbrățișeze o umbră? E imposibil să îmbrățișezi o umbră! Însă, cu toate acestea, mulți fac lucrul acesta, îmbrățișând tot felul de datini și tradiții, obiceiuri (chiar și lucruri care nu sunt rele în ele însele, însă care nu sunt lucruri fundamentale). Apostolul Pavel, tot în Coloseni 2, le numește „*învățăături începătoare*”.

Acestea sunt doar câteva gânduri legate de umbră. Cu siguranță ar mai fi multe de spus, însă eu nu caut să-ți fur prea mult timp. Caută să fii atent la umbre. În încercări, nu uita, ele nu reprezintă realitatea ultimă, care este Cristos. Încrede-te mereu în El. NU îmbrățișa o umbră. Îmbrățișează-L pe Cristos și îndrăgostește-te de Evanghelia Lui! Nu e o umbră! E minunată! E măreață! E glorioasă! Slavă Domnului că ne-a făcut și nouă parte de ea!

Am găsit o floare ruptă
Costache Ioanid

Am găsit o floare ruptă,
fir de alb mărgăritar
și l-am dus la mine-acasă
ca să-l pun într-un pahar...

Mi-am lipit de el obrazul
în suspinul de parfum...
Firicel de floare ruptă,
cine te-a zvârlit în drum?

Am găsit o floare ruptă,
fir strivit și singurel
Și am înțeles deodată
că și eu am fost ca el.

Că și eu zăceam în tină,
fir de mărgărit răpus,
dar atunci, din calea lumii
M-a luat cu EL, ISUS!

Am găsit o floare ruptă
și-s atât de fericit,
că nu-i niciun fir de floare
neștiut și negăsit.

Nici o floare, nici un suflet,
nu se pierde pe vreun plai
Căci ISUS la toți aleargă
și ne ia cu EL în Rai!

Și de mă vei chema...

Emanuil Căiță Mândră Jr.

Și de mă vei chema la Tine
Decolmatând păreri de rău...
Printre regrete și suspine,
Voi triumfa... voi fi al Tău...

Căci într-o viață, doar pe Tine
Fără rețineri Te-am iubit...
Iar Tu, Isuse, numai bine
Mi-ai dat, și apoi m-ai mântuit!

Chiar astăzi aș zbura spre stele
Știind că undeva m-aștepți,
Dar mai am temerile mele...
Iar Tu mai poți să le îndrepti...

Mai poți lega chiar răni ascunse
Și sufletu-mi mai poți pansa,
Mai poți urni inimi pătrunse
Și oameni răi înduioșa...

Iehova Tată, Domn puternic,
Viața asta, nu-i a mea;
Ajută-mă să fiu cucernic,
Să pot iubi, și-apoi ierta...

Cu El. Doar cu El. Prin El!

Ancuța Costean

Ah, cum îți mai spune Dumnezeu câteodată: „Fie-ți dor de mine!”, luându-ți înapoi bucăți din suflet în care ai investit prea mult și nu ai mai lăsat loc de altceva.

Cum te învață El să te rogi după ce pașii ți-au alergat fericiți și fără griji pe drumuri care n-au fost hotărâte de El, și care mai apoi te-au dus în locuri fără sens și fără indicatoare.

Cum te face El să cauți tremurând și înfrigurat cuvintele de mângâiere care altădată nu prea aveau valoare, dar la care îți vine acum să spui după fiecare verset: „Amin, fă-mi și mie așa!”.

Cum te face El să aștepți răspunsuri la întrebări care încep cu: „De ce?” și se termină cu un hohot de plâns și o tăcere, căci știi că doar acolo vei afla ce ai de făcut cu viața ta.

E greu când Dumnezeu trebuie să vină după tine, ca să îți pună eternitatea în inimă, dar e și mai greu când trebuie să îți smulgă bucată cu bucată, lucrurile care ți s-au lipit de suflet și la care ți-e greu să renunți. Așa e când te ușurează Dumnezeu de poveri. Îți ia o povară din ochi, lăsând lacrimile să spele tot ceea ce au văzut, îți ia o povară din suflet, lăsând să cadă ce nu era potrivit pentru tine, îți ia o povară din mâini, arătându-ți că ai adunat doar gunoaie, îți ia o povară de noroi de pe tălpi, curățând urmele locurilor pe unde ai umblat... îți ia tot, tot... și te lasă gol în camera așteptării...

Și atunci, când tu ești acolo pe genunchi, eliberat de orice așteptări pământești, o ușă se deschide și o prezență stă în prag și te privește. Și nu te uiți căci știi Cine este. Nu îți vorbește, dar duhul tău aude cuvintele: „Mi-a fost dor de tine!”. Simpla rostire a acestui adevăr te umple din nou cu tot ceea ce ți-a lipsit.

Mai mult. Mai frumos. Mai deplin.

Atunci ești iarăși tu, dar cel care trebuia să fie. Cu El. Doar cu El. Prin El.

CELE ȘAPTE SCRISORI - Apocalipsa capitolele 2-3
Păstor Teofil Ciortuz, Prima Biserică Baptistă, Melbourne

Aș dori ca în acest studiu din Apocalipsa să privim la modul simplu, însă pe măsură ce lucrurile din Apocalipsa încep să se împlinească, la vremea potrivită, o să ne adâncim mai mult.

Observăm că toate cele șapte scrisori au aceeași structură: prezentarea Domnului Isus Cristos către fiecare Biserică, cuvinte de apreciere pentru fiecare Biserică, observații critice, sfaturi și promisiuni și se încheie cu același îndemn:

„Cine are urechi de auzit să asculte ce zice Bisericilor, duhul!”.

Aceste scrisori sunt importante pentru noi, astăzi, pentru că sunt cuvintele Domnului Isus Cristos. Duhul Sfânt pune pecetea peste aceste scrisori și ne avertizează să *ascultăm*. În aceste scrisori sunt cuvinte care se repetă: „Știu faptele tale, știu unde locuiești, știu cum ești...” - de aici tragem concluzia că Domnul Isus știe prin ce trecem, știe viața noastră, nu o putem ascunde de ochii Lui, care sunt ca para focului, o putem ascunde de oameni, dar totul este gol și descoperit înaintea Lui. Alt cuvânt care se repetă este „pocăință”. Acest cuvânt este foarte neglijat în societatea de azi, dar este de extremă importanță. Alt cuvânt foarte repetat este „biruință”. Tuturor celor șapte Biserici Domnul le promite ceva anume dacă vor birui. Promisiunile sunt pentru acele Biserici care vor rămâne în picioare până la capăt, pentru acel credincios care va rezista până la capăt în furtună.

BISERICA DIN EFES ESTE PRIMA CĂREIA I SE ADRESEAZĂ DOMNUL:

*** Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: 'Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:**

*** <Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi, că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși.**

*** Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.**

*** Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.**

*** Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.**

*** Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților, pe care și Eu le urăsc>’.**

*** Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul: 'Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu’.**

Apocalipsa 2:1-7

Multe lucruri sunt bune, dar unele sunt de o importanță vitală, covârșitoare, de viață și de moarte. Aceasta este și în viața de toate zilele. Care sunt lucrurile vitale în privința Bisericii? Sunt lucruri foarte bune spuse despre Biserica din Efes, bune pentru orice Biserică: să aibă fapte, nu doar teologie, doar teorie. Aceasta este important pentru orice credincios - nu doar ce știe, ci ce face cu ceea ce știe.

Despre Biserica din Efes, Domnul are cuvinte foarte bune. Dar... „Ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi”, zice Domnul Bisericii. Ce este dragostea aceasta? Este pasiunea pe care o ai pentru Dumnezeu de la început, este dorința cu care cauți părtășia cu frații, este legătura cu Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea... Le-ai părăsit, ai părăsit dragostea care le ținea împreună.

O altă idee despre scrisoarea aceasta este: nu te culca pe urechea nepăsării spunând că ai faptele acestea laudate de Isus, pentru că dragostea primei pocăințe, dragoste dintâi este foarte importantă, este vitală. Dar tot mai este nădejde: „Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele dintâi”, zice Domnul. Soluția pentru un astfel de credincios sau pentru o astfel de Biserică este: întoarcere, pocăință și revenire la faptele dintâi. Domnul Isus spune și ce se va întâmpla dacă nu faci lucrul acesta: „Îți voi lua sfeșnicul din locul lui...” Sursa de lumină și de adevăr va fi luată din adunarea celor credincioși.

Știu că unii credincioși, care au ajuns la așa zise „niveluri mai înalte, superioare”, zic: „Ce atâta pocăință, ce atâta regret, mărturisire, întoarcere la Dumnezeu cu părere de rău, de schimbare a vieții? Avem totul în Cristos, suntem...” „Dacă nu te pocăiești”, zice Domnul, „voi lua sfeșnicul de la tine”.

Are Domnul Isus și cuvinte de apreciere pentru Biserica din Efes: „Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele Nicolaiților pe care și Eu le urăsc”. Cine sunt acești Nicolaiți? De două ori găsim cuvântul Nicolaiți, odată cu „învățătura Nicolaiților” la versetul 15, și odată cu „faptele Nicolaiților” din versetul 6. Ceea ce este de înțeles că gruparea aceasta eretică nu numai că învață, dar are și fapte. Această învățătură avea în vedere două mari lucruri: imoralitatea sexuală și idolatria. Ei spuneau: „Noi avem libertate în Cristos, ceea ce ne dă voie să trăim în imoralitate și chiar în idolatrie, pentru că un idol este nimic!”.

(Continuare la pag. 16)

Pocăința Reală

Păstor Cornel Ghiță,
Biserica Baptistă Maranata, Melbourne

Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor,

după cum este scris în cartea cuvintelor prorocului Isaia: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: ‘Pregătiți calea Domnului, neteziți-l cărările.’

Orice vale va fi astupată, orice munte și orice deal vor fi prefăcute în loc neted; căile strâmbe vor fi îndreptate și drumurile zgrunțuroase vor fi netezite.

Și orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu.”

Ioan zicea dar noroadelor care veneau să fie botezate de el: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?

Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: ‘Avem pe Avraam ca tată!’. Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.

Securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face roadă bună este tăiat și aruncat în foc”.

(Luca 3:3-9)

În vremuri ca acestea în care trăim, când vedem că „*temeliile pământului se clatină*”, să căutăm să ne apropiem mai mult de Domnul. Ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi este ca noi să credem în El, în Cuvântul Său și să venim înaintea Lui într-o atitudine smerită, cu pocăință sinceră.

Să privim la pocăință mai mult din perspectiva practică și să analizăm cum este o pocăință reală, urmărind textul citat. Este foarte important să ne analizăm fiecare, pe noi înșine, și, în lumina Scripturii, să vedem dacă într-adevăr pocăința noastră este una reală, autentică. Stând sincer, cu inima deschisă înaintea lui Dumnezeu, în duh de rugăciune, Dumnezeu ne va lumina să ne vedem așa cum ne vede El. Pocăința este esențială pentru a primi iertarea de păcate.

Cum pot să recunosc adevărata pocăință?

Atunci când un om manifestă pocăința adevărată, el își recunoaște păcatul într-un mod personal. Mulți credincioși, chiar și oameni necredincioși, spun: „*O, lumea asta este rea*”, sau: „*Sunt rău...*” În acele momente simți o stare de neliniște, dar esențialul este să spui aceluia rău pe nume: „*De ce mă simt rău?*”. Poate că nu ai putere să spui anume despre ce rău este vorba, doar că „*...am mai mințit câteodată, am mai făcut ceva rău.*”, dar atunci când suntem sinceri, Duhul lui Dumnezeu ne arată păcatul pentru care trebuie să ne pocăim, ne va aminti concret un fapt, o dată precisă. Pocăința începe de la a vedea clar păcatul, îmi pare rău, mă doare pentru ceea ce am făcut, mărturisesc înaintea lui Dumnezeu și Îl rog să-mi dea putere să nu îl mai fac.

Pocăința nu este o stare generală: „*Da, sunt rău, sunt nevrednic... Doamne iartă-mă*”, sau: „*Doamne, dacă am păcătuیت cu ceva, iartă-mă*”, sau: „*Doamne, știu că nu se poate ca să nu fi păcătuیت, iartă-mă...*” Nu, nu, pocăința nu este ceva general, ci recunoașterea păcatului specific.

Pocăința adevărată mă ajută să înțeleg că mânia lui Dumnezeu se va dezlănțui împotriva păcatului:

„*Ioan zicea dar noroadelor care veneau să fie botezate de el: ‘Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare?’*”. Ioan voia ca oamenii să vadă păcatul în gravitatea lui, pentru că păcatul are consecințe imense și veșnice. Tot Ioan spune în versetul 9: „*Securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună este tăiat și aruncat în foc*”. Aici este vorba de judecata pe care Mesia o va face atunci când va veni. Domnul Isus a predicat mai mult despre iad decât despre Cer, pentru că a dorit să îi avertizeze pe oameni că există

viață după moarte și că orice păcat va fi pedepsit. Singura modalitate prin care noi putem să pășim cu încredere în veșnicie este dacă în viața pe care o trăim pe pământ ne recunoaștem păcatul, îl mărturisim și ne pocăim de el. Să privim cu multă seriozitate acest lucru, pentru că fiecare păcat ne desparte de prezența lui Dumnezeu.

Este o mare diferență între *pocăința adevărată* și *remușcare*. Nu trebuie să fii credincios ca să ai păreri de rău, remușcări pentru o situație sau alta. Sunt oameni care au făcut ceva și le pare așa de rău. Iuda a avut așa mare părere de rău și regret pentru ceea ce a făcut încât s-a dus și s-a sinucis. Și azi sunt mulți oameni care regretă mult ceea ce au făcut, îi doare inima, și cu toate acestea, asta nu este pocăință. Nu trebuie confundată părerea de rău, remușcarea cu pocăința autentică. Care este diferența? Părerea de rău pentru ceea ce ai făcut poate fi generată de eul tău: „Cum am putut eu să fac așa ceva...? Mi-e ciudă pe mine...” Aceasta nu este o pocăință care să te conducă la tronul Harului lui Dumnezeu și să primești iertare. Pocăința adevărată te face să vii într-adevăr cu părere de rău, dar într-o stare smerită înaintea lui Dumnezeu, înțelegând că tu ai păcătuit împotriva lui Dumnezeu, care te iubește, care este sfânt, care este curat. Pocăința adevărată înseamnă mărturisirea păcatului în prezența lui Dumnezeu și atunci durerea din inima ta este împletită cu bucuria pe care o primești datorită jertfei Domnului Isus Cristos. Tu înțelegi că pentru păcatul tău a fost străpuns Isus Cristos pe cruce și privești păcatul tău cu mare seriozitate, și asta te conduce la pocăință adevărată.

Pocăința adevărată nu poate fi înlocuită cu ritualuri religioase.

Evreii erau așa de obișnuiți cu ritualurile, obișnuiți cu rugăciunile formale prin care ei credeau că pot intra într-o relație cu Dumnezeu, obișnuiți cu aducerea unor jertfe. Ioan le spune: „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: ‘Avem pe Avraam ca tată!’ Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam”. Niciun ritual, nici unbotez, nici un ceremonial nu poate ierta de păcate. Este așa de ușor să fim preocupați de exterior, de formă și să neglijăm conținutul. Domnul nostru este adevăratul Dumnezeu care, citim în Apocalipsa, are ochii ca para focului. El nu vede doar exteriorul nostru, El nu aude doar cuvintele pe care le rostim, El vede ceea ce este în adâncul inimii noastre, El cunoaște gândurile noastre, nu ne putem ascunde, totul este gol și descoperit înaintea Lui. De aceea o pocăință adevărată trebuie să pornească din interior și aceasta se va vedea în exterior. Dacă eu m-am pocăit cu adevărat, umblarea mea trebuie să fie mai aproape de Domnul, o asemănare mai mult cu Domnul și în vorbire și în purtare, în valorile pe care le am, în felul cum îmi petrec timpul liber. Modul meu de viață trebuie să vorbească într-un mod clar și puternic. Cei din jurul nostru văd dacă pocăința mea este de formă, este o spoială - vorbesc frumos, tot la câteva cuvinte spun: „Slavă Domnului, Domnul fie lăudat...”,

folosesc numai expresii șablon... Se simte dacă nu este căldura inimii în viața și în vorbirea mea. Dar mai mult decât pot să vadă oamenii din jurul meu, Dumnezeu vede; eu și Dumnezeu știm dacă sunt pocăit. Uneori poți duce în eroare chiar și pe cei din casa ta, dar dacă ești sincer cu tine însuși, dacă într-adevăr pui preț pe sufletul tău, dacă într-adevăr îl iubești pe Dumnezeu, atunci tu vei ști cât de autentică este pocăința ta. Recunoașterea păcatului și durerea din inimă, te conduce la o pocăință sinceră.

Caracteristicile unei pocăințe adevărate.

Mântuirea nu se moștenește. Faptul că m-am născut într-o familie de credincioși, că am crescut într-o Biserică nu mă face automat pocăit. Ioan Botezătorul spune poporului ales: „...nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: ‘Avem pe Avraam ca tată!’”. Cu alte cuvinte: „Noi moștenim mântuirea de la părinții noștri!”. Domnul Isus spune unor evrei care se lăudau că sunt sămânța lui Avraam: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam ați face faptele lui Avraam”. (Ioan 8:39). Cu alte cuvinte, faptul că m-am născut într-o familie de credincioși nu mă face un copil al lui Dumnezeu. Cineva spunea că „Dumnezeu are numai copii, nu nepoți”. Trebuie să fim foarte atenți că ne putem autoînșela că suntem creștini, când de fapt nu suntem.

Este adevărat că nu putem trăi în mod perfect. Isus Cristos a fost singurul care a trăit în mod perfect. Dar, cu toate acestea trebuie să se vadă o viață schimbată. Un copil al lui Dumnezeu cu cât înaintea în vârstă pe drumul credinței trebuie să se asemene tot mai mult cu Isus Cristos. Este așa sau nu? Această întrebare ar vrea să ne-o pună Duhul Sfânt tuturor. Sunt printre noi credincioși de zeci de ani. Se vede la noi o creștere în caracter, în asemănare cu Domnul Cristos, o dragoste mai mare pentru Domnul, o mai mare răbdare? Sunt eu mai darnic decât acum zece ani, simt eu cu cei care trec prin greutăți și apăsări? Sunt eu mai sensibil acum decât am fost în urmă cu câțiva ani? Când am o credință adevărată, aceasta mă ajută ca să cresc mereu cu o treaptă mai sus, să mă reînnoiesc mereu, ca vulturul, să cresc în omul dinăuntru. Acest lucru este cu puțință pentru noi pentru că Dumnezeu este Cel care ne crește în momentul când noi dorim o pocăință sinceră. Atunci suntem sensibili la orice șoaptă a Duhului Sfânt care ne luminează mintea și inima, ne descoperă orice păcat ascuns și ne conduce la o pocăință reală.

În aceste vremuri, când Dumnezeu strigă în conștiința noastră că venirea Lui este aproape, noi, care spunem că suntem poporul Lui, trebuie să trăim această pocăință adevărată. Amin.

Pe drumul vieții mele...

Maria Luca

*Pe drumul vieții mele am întâlnit furtuni
Și spini care adesea picioarele-au rănit.
Am întâlnit și oameni cu inima de gheață
Ce în pustiu lumii iubirea-au rătăcit.*

*Și-am auzit cuvinte ce mi-au pătruns în suflet,
Și-au sângerat acolo ascunse de priviri
Până în clipa-n care am adunat puterea
Să le alung departe în marea de-amintiri...*

*Pe drumul vieții mele m-au troienit adesea
Îngrijorări și temeri ce somnul mi-au răpit,
Și am simțit durerea ce-mi sfredelea ființa
Făcându-mă să uit că pot fi fericit.*

*Dar... o, ce har divin... ce sfântă bucurie
Să știu că Domnul Slavei alături mi-a fost,
Că mi-a vegheat umblarea și-n crunta deznădejde
M-a ridicat pe Stâncă și mi-a dat vieții rost!*

*Azi merg pe drumul vieții la fel ca altădată,
Dar nu mă înspăimântă furtuna ce vuieste
Căci am în Cer un Tată ce pașii îmi îndrumă
Și fie nor sau soare, El veșnic mă iubește!*

„Nenea, vă rugați și pentru tata, care este în pușcărie?”

Păstor Toni Berbece

Eram într-un mall pentru a servi masa, iar după ce am terminat de mâncat am scos Biblia și am început să citesc. De mine s-a apropiat sfios un băiat de vreo 14 ani care m-a întrebat dacă acea carte pe care o citesc este Biblia. I-am zis că da, după care m-a întrebat: „Dacă tot citești din Biblie, vă rog să vă rugați și pentru tata, că a intrat în pușcărie din cauza că s-a însoțit cu un alt domn care a furat bani?”. I-am zis că mă voi ruga cu siguranță ca tatăl lui să se întoarcă cât mai curând în sânul familiei. I-am strâns mâna și l-am încurajat că va fi bine, i-am spus unde poate găsi Biserica pe care o păstoresc și că-i aștept cu mare drag să ne rugăm împreună.

Când m-am uitat înapoi să văd cu cine mai era i-am văzut mama și frații, ea mi-a zâmbit și mi-au făcut cu mâna. Au simțit că parcă au pus o vorbă bună acolo sus la Dumnezeu, erau plini de speranță și de încredere că va fi bine.

Stăteam și mă gândeam apoi câți oameni disperați sunt de fapt în lumea aceasta, oameni care așteaptă să se agațe de ceva, de un om care citește din Biblie și care are „relații” Sus, printr-o viață sfântă și o credință mai mare primită în dar pentru a-i ajuta și pe alții.

Stăteam acolo și mă gândeam că uneori trebuie doar să deschidem Biblia printre oameni ca aceștia să ne ceară ajutorul. Afară e o lume plină de probleme, o lume distrusă prin păcat de Diavol, iar deschiderea Bibliei aduce speranță, aduce viață și putere în rugăciune.

Deschizi tu Biblia printre oameni? Ești tu o Evanghelie vie în Cristos? Ești tu o încurajare pentru cei disperați? Ești dispus să te rogi și să aduci o lumină în întuneric? Creștine, ieși din carapacea ta, ieși din „Biserică” și fii Biserică printre oameni.

Apostolul Pavel le spunea sfinților de atunci și implicit celor de azi: „Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.” (2 Corinteni 3:2)

Fiți scrisoare de dragoste a lui Cristos pentru lumea aceasta, iar dragostea este cea care smulge din păcate, din vicii, din necredință și din lad. Alți reprezentanți ai Cerului și ai lui Dumnezeu pe pământ în afară de noi, copiii Lui, nu mai sunt.

PLANETA ALBASTRĂ

Bob & Debby Gass

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier.” (2 Corinteni 4:3)

Pe 26 iulie 1971, trei astronauți americani au plecat cu naveta spațială „Apollo 15” spre lună. Pe 7 august, când s-au întors pe pământ, în viața unuia dintre ei se făcuse o schimbare. Ce se întâmplase? În cele trei zile când James Irwin a fost pe lună, soția sa privea noaptea spre lună, îngenunchea și se ruga pentru soțul ei. Soția îl primise pe Mântuitorul în viața ei cu puțin timp înainte. Însă soțul ei rămăsese în necredința lui. Dar soția nu a încetat să se roage, iar rugăciunile ei au primit un răspuns.

Pe când se plimba pe lună și privea pământul, Irwin a fost copleșit de ceea ce vedea. Deasupra orizontului lumii a văzut răsărind splendida planetă albastră – Pământul. Înconjurat de o liniște nespusă, el a văzut această „perlă” uriașă plutind în nemărginita îndepărtare și parcă auzea glasul fără sunete al Creatorului.

Copil fiind, James Irwin auzise despre mântuirea prin Isus Cristos, dar rămăsese indiferent. Acum s-a hotărât să-și predea viața în mâinile acestui Mântuitor Atotputernic și să ducă vestea bună despre Cel care a stat pe cruce pe această planetă și care i-a luminat inima.

James Irwin mărturisea: „Dumnezeu a decis să-L trimită pe Fiul Său Isus Cristos pe această planetă albastră. Isus a făcut liberă calea spre Dumnezeu și prin El putem să ajungem la Dumnezeu. Isus Însuși a spus: `Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine`. Faptul că Isus a umblat pe acest pământ este mult mai important decât faptul că omul a ajuns pe Lună... Când am început să spun și altora despre vestea bună a lui Dumnezeu, viața mea a primit un nou sens. Astăzi pot spune că Dumnezeu m-a trimis pe Lună, ca să pot istorisi despre Isus pe pământ”.

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ NE ÎNCREDEM ÎN DUMNEZEU

Lidia Crișan, Biserica Baptistă Perth

Psalm 121 - O cântare a treptelor

Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?
Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul.
Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește nu va dormita.
Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel.
Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă.
De aceea nu te va bate soarele ziua, nici luna noaptea.
Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.
Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac.

Recunoaștem cu toții că trăim vremuri grele și tulburi. În mijlocul pandemiei, a stării de confuzie și nesiguranță creată în jurul nostru, avem nevoie să știm unde stăm în relația noastră cu Dumnezeu. Este necesar mai mult ca oricând să ne ancorăm tot mai adânc credința noastră în Dumnezeu.

Ceea ce noi trăim acum, au trăit de-a lungul veacurilor și generațiile dinaintea noastră. Psalmul 121 este unul dintre cei 15 psalmi numiți: „Cântările treptelor”. Tematica acestor psalmi este diferită și nu le cunoaștem autorul. Psalmul 121 este unul din cei mai cunoscuți psalmi din acest grup, împreună cu Psalmii 133 și 134. El ne aduce în atenție un suflet căutător de Dumnezeu, care este într-o stare în care are nevoie de ajutorul Lui. Mulți creștini, între care mă includ și eu, cităm acest psalm în rugăciunile noastre atunci când plecăm la un drum mai lung, cu avionul, trenul sau mașina, și ne încredințăm viața în mâinile lui Dumnezeu, cerând protecția Sa.

Dar psalmul acesta, ca de altfel toți psalmii, ascunde în el o comoară pe care am descoperit-o studiindu-l, și anume: cine este Dumnezeu nostru pe care-L iubim fără să-L fi văzut, credem în El fără să-L vedem (1 Petru 1:8) și la care căutăm ajutor în vreme de nevoie. Sunt multe încercări și provocări în călătoria aceasta cu Dumnezeu, care sunt dincolo de controlul nostru, și poate ni se par ca niște munți pe care nu-i putem muta din loc.

Psalmistul începe cântarea spunând: „Îmi ridic ochii spre munți”. Trebuie să recunoaștem că nu putem ignora sau nega că avem necazuri mai mici sau mai mari. Atunci când ne ridică ochii spre Cer ca să căutăm o soluție sau o rezolvare a problemelor noastre, și punem întrebarea: „De unde-mi va veni ajutorul”, este bine să știm la cine apelăm și care este destinația spre care ne îndreptăm.

Ca și psalmistul, care are deja răspunsul: „Ajutorul îmi vine de la Domnul”, este posibil că și noi știm acest lucru. Întrebarea pe care mi-o pun este: „Sunt eu gata să mă încred în Dumnezeul acesta care mă poate ajuta cu siguranță?”. Ridicarea ochilor noștri fizici spre ceruri, este un act premeditat, o decizie inteligentă, o aplecare voită a inimii înaintea Creatorului? Cel ce a făcut cerurile și pământul și care le ține de mii de ani cu puterea brațului Său este Același care ne-a făcut pe fiecare dintre noi. Privirea noastră trebuie ațintită prin credință, în mod permanent la Dumnezeu, nu numai atunci când suntem striviți de circumstanțe și situații neplanificate de noi. Noi avem privilegiul acesta minunat de a avea acces la scaunul îndurării oricând voim. Să nu ne mințim și să ne înșelăm singuri, crezând că nu avem nevoie de nimeni, cu atât mai mult de Dumnezeu.

Din experiența mea pot spune că lecția încrederii în Dumnezeu am învățat-o cel mai greu și mi-a luat cel mai mult timp. Învățăm să ne încredem în Dumnezeu pe măsură ce Îl cunoaștem mai mult. Noi credem că-L cunoaștem pe Dumnezeu când toate ne merg bine, dar cu adevărat Îl cunoaștem când Dumnezeu permite necazuri și încercări în viața noastră.

1. Încrederea în Dumnezeu înseamnă a-L crede pe El pe cuvânt. Să nu uităm că Dumnezeu este în control, că El este Suveran. El știe ce face, de ce face, și ne cunoaște starea și puterea (Apocalipsa 3:8). El este gata să ne vină în ajutor, ne-a promis aceasta (Psalm 50:15).

2. Apoi, psalmistul ne spune și nouă (observați schimbarea persoanei întâi singular, din versetul 1, cu persoana a doua în versetul 3: că Domnul nu va dormita (ațipi sau moțai) și nu va îngădui să ni se clatine piciorul. Când cineva ațipește, trece într-o

stare de inconștiență, ceea ce nu este cazul cu Dumnezeu nostru. De două ori repetă psalmistul lucrul acesta și în versetul 4, ca să fim siguri că nici pentru o secundă lucrurile nu scapă de sub controlul Său. Dumnezeu veghează tot timpul și are cunoștință de tot ce se întâmplă în lumea creată de El. El îndreaptă pașii omului și întocmește inima împăraților. El este la cârma universului pe care-L stăpânește. Viața ne-a demonstrat prea de multe ori că ajutorul omului este zadarnic, că banii și averile nu dăinuiesc. Trebuie să fim convinși că este Cineva mult mai mare decât tine și mine. De multe ori suntem ispițiți să ne uităm în altă parte pentru ajutor decât la Cel care este totdeauna cu noi așa cum ne-a promis (Matei 28, Evrei 13).

3. Dumnezeu este omniștient și omnipotent. El știe totul despre noi și poate totul atunci când îngăduie ca încercările să vină în viața noastră. El are pregătit deja și mijlocul prin care să le biruim. El îngăduie încercări în viața noastră ca să dărâme idolii în care ne-am încrezut până acum, să ne lecuiească de încrederea în noi înșine, să ne elibereze și să ne curețe de un păcat pe care ni-l mai permitem a-l face. Dumnezeu ne încearcă pentru ca să ne smerească și să ne cunoască pornirile inimii și să vadă dacă păzim poruncile Lui (Deuteronom 8:2) și credem cu adevărat promisiunile Lui.

4. Dumnezeu ne cunoaște vulnerabilitățile, punctele slabe și cele tari ale caracterului nostru, pentru că ceea ce are în vedere, de fapt, este formarea caracterului nostru astfel încât să semene tot mai mult cu Domnul Isus.

5. Dumnezeu este disponibil și binevoitor să ne ajute. „El nu va îngădui să ți se clatine piciorul” (verset 3), iar în versetul din 1 Corinteni citat mai sus, apostolul Pavel spunea că Dumnezeu este credincios și nu va

îngădui nici o ispită peste puterea noastră de a o purta.

6. Dumnezeu este Păzitorul nostru, ziua și noaptea (verset 5), iar în versetul 7 ne promite că ne va păzi de tot ce este rău, ne va păzi sufletul. El se îngrijește de trupul nostru fizic, dar mai mult de sufletul nostru, care este veșnic.

În încheiere, știm că nu este ușor să urmăm pe Dumnezeu și uneori suntem tentați să dăm înapoi și să punem jos armele, să abandonăm lupta credinței. Pericolele spirituale sunt mai mari decât cele fizice. Vrăjmașul sufletelor noastre este mai puternic decât noi și va căuta să submineze încrederea noastră în Dumnezeu și să strecoare îndoiala și necredința. Nu înceta să te încrezi în Dumnezeu. Se merită să ne luptăm până la capăt, unde ne așteaptă cununa slavei. David nu l-ar fi biruit pe Goliat, nici Daniel n-ar fi ieșit teafăr din groapa cu lei dacă nu s-ar fi încrezut în Dumnezeul care poate face imposibilul posibil. Ajutorul pe care Dumnezeu ni-l promite este pentru azi, pentru mâine și până în veac, concludă psalmistul.

Aceasta este cea mai mare asigurare a creștinului. Cu cât mă încred mai mult în Domnul, cu atât văd că este tot mai vrednic de încredere. De aceea, sfatul meu pentru tine, care ești poate chiar acum încercat și obosit de viață, care te lupti de multă vreme cu necazuri și dureri care se pare că nu se mai termină este să continui să te încrezi în Dumnezeu fără nicio rezervă. Renunță la planurile tale, la voia ta și la metodele tale, și cere ajutorul lui Dumnezeu și călăuzirea Duhului Sfânt în toate lucrurile. Nu uita că avem un Dumnezeu cum nu e altul ca El, un Mântuitor desăvârșit, care te-a răscumpărat cu sângele Său, și ai pe Duhul Sfânt care te poate călăuzi în tot adevărul. Domnul nu te va părăsi atâta vreme cât alegi să umbli cu El, în lumina Sa.

DUBLĂ BINECUVÂNTARE LA PHILADELPHIA, 8 ȘI 12 AUGUST 2021

Zilele de Duminică 8 August, și Joi 12 August 2021 au fost zile de sărbătoare pentru Biserica Philadelphia.

Fiind zile dedicate Domnului, cu Servicii divine, ne-am închinat împreună cu cei ce ne-au urmărit în mediul on line, pe canalul YouTube și Facebook. Sunt mulți credincioși care se închină cu noi, fie membri ai Bisericii Philadelphia, fie frați și surori, prieteni din Australia sau din alte colțuri ale lumii. Slavă Domnului pentru aceasta.

În cadrul slujirii din aceste zile menționate, pe lângă timpul de rugăciune, închinare prin cântare și rugăciune, am avut servicii divine de binecuvântare copii. Două familii tinere din Biserica noastră au venit în Casa lui Dumnezeu cu copiii primiți din partea Domnului.

Familia *Jarda Aurelian și Lavinia* sunt părinți pentru prima oară și au venit în prezența lui Dumnezeu, pentru binecuvântarea băiețelului lor, *Elias*.

Familia *Duke Bradley Thomas și Melissa*, sunt părinți pentru a cincea oară, primind acum din partea Domnului un băiețel căruia i-au pus numele *Isaiah Bradley*.

Mesajele transmise la aceste Servicii divine speciale, au fost aduse de fratele păstor *Gabi Izsak* și au fost intitulate: „PARINȚI RESPONSABIL, COPII BINECUVANTAȚI”. (Partea întâia și respectiv partea a doua)

Ideile principale scoase în evidență prin aceste mesaje au fost că părintele care se achită bine de responsabilitățile care îi revin în această calitate aduce binecuvântare în viața copiilor.

„Cel neprihănit umblă în neprihănirea lui; ferice de copiii lui după el!” (Proverbe 20:7)

A fost menționat rolul determinant al părinților în ceea ce privește binecuvântarea copiilor, iar ca exemplu a fost menționat *Manoah*, care a înțeles că trebuie să respecte standardul divin pentru ca *Samson* să fie ceea ce vrea Dumnezeu de la acest copil:

„*Manoah a făcut Domnului următoarea rugăciune: Doamne, Te rog, să mai vină o dată la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis, și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște!*” (Judecătorii 13:8)

La slujba specială de joi, 12 August, au participat și bunicii micuțului *Isaiah Bradley*, *Cornel* și *Violeta Opriș*. Cuvântul de binecuvântare din *Numeri 6:22-27*, cât și rugăciunile de binecuvântare au fost rostite de păstorul coordonator al Bisericii, fratele *Gabi Izsak*, la ambele servicii divine. Fratele păstor *Doru Mureșan*, păstor asistent al Bisericii Philadelphia, a înmănat Certificatul de binecuvântare și a rostit rugăciunea de mulțumire înaintea Domnului (Duminică 8 August).

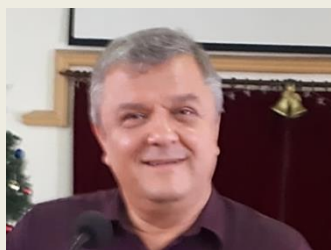
Serviciul divin de Joi, 12 August, 6:30pm, s-a încheiat cu o rugăciune rostită de fratele *Cornel Opriș*.

Slăvim pe Domnul pentru Harul Său minunat, manifestat față de noi în toată aceasta perioadă de lockdown; Binecuvântarea Domnului nu poate fi închisă!

„DIN EL, PRIN EL ȘI PENTRU EL SUNT TOATE LUCRURILE. A LUI SĂ FIE SLAVA ÎN VECI! AMIN.” (Romani 11:36)

Păstor Gabi Izsak

„Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul. (Iacov 3:2)

(continuare)

Ceea ce vorbim are efect asupra trupului nostru, asupra celor din jurul nostru și de aceea trebuie ca vorbirea să fie trecută printr-un filtru. Să nu lăsăm vorba să ne iasă din gură înainte de a verifica următoarele principii:

1 - Înainte de a vorbi să fim siguri că ceea ce vorbim este adevărat.

Atunci când vorbim ceva auzit de la altcineva care a auzit de la altcineva, aceasta se numește bârfă. *Fiecare să fie încet la vorbire*, adică să nu se grăbească să vorbească. Dacă vorbim fără să gândim, putem semăna lipsă de pace în jur. Noi trebuie să răspândim Cuvântul Domnului, care este Adevărul. Și chiar atunci când ceea ce spui despre cineva anume este adevărat, orice mărturie să fie spusă pe baza a doi martori. Și totuși nici această mărturie nu este suficientă.

Aduceți-vă aminte despre Ahab, împăratul lui Israel, care a voit să cumpere via lui Nabot. Nabot nu a vrut să i-o vândă, iar Izabela, soția lui Ahab, a angajat doi martori mincinoși care au spus despre Nabot că a blestemat pe Dumnezeu. În baza acestei acuzații și conform legii lui Moise, Nabot a fost omorât. Via a trecut în posesia lui Ahab. Așa că nici chiar mărturia a doi martori nu este valabilă uneori. În Coloseni 6:6 este scris: „*Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia*”.

Ce înseamnă să vorbești adevărul cu har? Înseamnă să spui adevărul într-un mod mai frumos decât ar merita cel căruia îi vorbești. Să nu uităm că noi toți am primit mântuirea când nu meritam nimic. De câte ori vorbim să trecem prin poarta aceasta: poarta harului.

2 - Înainte de a vorbi să ne gândim: Este ziditor ceea ce vorbesc?

Să vorbești cuvinte care însuflețesc, cuvinte care alină, care insuflă speranța, cuvinte care aduc mângâierea. Să nu uităm că puterea vieții și puterea morții stă în cuvintele pe care le rostim. Dacă ceea ce vrem să spun nu va aduce mângâiere, speranță, alinare, mai bine să nu spun nimic. Apostolul Pavel le scrie Corintenilor: „*Cine proorocește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere*”. (1 Corinteni 14:3) Deci când vorbești să vorbești pentru zidirea celor care te ascultă, Bisericii.

3 - Înainte de a vorbi să ne gândim dacă este necesar ceea ce spunem.

Este absolut necesar? Nu să vorbesc fiindcă mă gâdilă sub limbă, dar este necesar să spun un lucru despre o soră sau un frate, sau chiar despre mine? Aici se cuprinde și să nu spunem ceva despre care nu suntem siguri că este adevărat, să nu promitem ceva de care nu suntem siguri că ne ținem de promisiune, aici se cuprinde și: da, să fie da și nu, să fie nu, aici se cuprinde necesitatea absolută de a-L mărturisi pe Isus cu gura, căci așa se ajunge la mântuire, aici este absolut necesar să ne mărturisim păcatul: „*Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire*”. (1 Ioan 1:9) Este absolut necesar să mergem să spunem atunci când Domnul ne trimite: „*Du-te și spune! Mergeți în toată lumea și spuneți! Învățați pe alții să păzească...*” În aceste situații este absolut necesar să vorbim.

4 - Înainte de a vorbi să verificăm dacă ceea ce vorbim ne este de ajutor.

Oare de ce zice Cuvântul Domnului: „*Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit*?”. (Matei 12:36) Este de folos ceea ce spun? Schimbă ceva în mine sau în cei care-l aud? Apostolul Pavel le scrie Filipenilor: „*Încolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul. Mie nu-mi este greu să vă scriu mereu aceleași lucruri, iar vouă vă este de folos*”. (Filipeni 3:1) Spunând mereu și mereu același lucru, poate schimbă ceva în cei care ascultă. Dacă ai un gând constructiv, spune-l, pentru că „*Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi, proorocii*”. (Amos 3:7) Asta ne îndeamnă să împărtășim cu alții cuvintele Domnului. Uneori vrem să spunem ceva în apărarea noastră, pentru a ne justifica înaintea Domnului. Aceste cuvinte nu ne sunt de nici un ajutor. Înaintea Domnului nu avem cum să ne justificăm. În rugăciune, dacă spunem: „*Doamne iartă-mă, dar...*” acel dar anulează rugăciunea, nu trebuie spus. Justificarea fiecăruia să o lăsăm în mâna Marelui Judecător.

Este de ajutor să mustri pe cineva? Este, dar trecând prin filtrele despre care am amintit mai înainte. Poți demonstra dacă este adevărat, este momentul potrivit, este de ajutor, este necesar și dacă mustrarea este făcută într-un mod amabil, blând, calm. Dacă nu împlinești aceste condiții nu mustri pe nimeni.

(continuare la pag. 19)

„ZIUA CEA REA”, ZIUA DE DUPĂ BIRUINȚĂ

Păstor Lori Balogh

Cine nu a auzit de expresiile: „*ceasul rău*”, sau „*ceasurile rele*?” Există în mintea multor oameni o superstiție adânc înrădăcinată cu privire la acest subiect. Și pentru că viața oamenilor nu duce lipsă de necazuri, superstiția este alimentată permanent. Iată un exemplu de „*ceas rău*”, din miile pe care le-au trăit oamenii de pe întreg pământul:

În anul 1937, în SUA s-a petrecut o dramă care a zguduit lumea. Un lucrător de la calea ferată, pe nume John Griffing, avea în grijă un pod mobil de cale ferată peste un râu. Misiunea lui era aceea de a ridica podul la trecerea vapoarelor și de a-l coborî la trecerea trenurilor.

Într-o zi, John l-a luat cu el la serviciu pe Grieg, băiatul lui de doar opt ani – lumina ochilor lui. Îi arată cum funcționează podul, îi răspunde la numeroasele întrebări și îi satisface curiozitatea băiețelului. Apoi, când trec niște vapoare, ridică podul mobil. Grieg e încântat de ceea ce face tatăl său și privește totul cu cea mai mare admirație. Ora mesei fiind sosită, tatăl și fiul iau apoi masa împreună.

La ora unu și jumătate, John aude în stația de radio că se apropie expresul de Memphis. Imediat tatăl se uită dacă mai sunt vapoare în dreptul podului și se pregătește să acționeze comanda pentru coborârea acestuia. În clipa următoare însă, aude țipătul lui Grieg, care căzuse între pinioanele uriașei mașinării care angrena podul. Tatăl rămâne îngrozit. Ce să facă? Nu are la dispoziție decât o clipă de gândire pentru a lua o hotărâre. Fluierul expresului deja se aude apropiindu-se și nu mai este timp pentru a coborî piesele uriașului mecanism.

Cu inima sfâșiată și punându-și mâna la ochi, Griffing apasă maneta de comandă pentru coborârea podului, știind bine că aceasta înseamnă moartea copilului său. De abia e coborât podul, că expresul trece în mare viteză peste el. Înarmur, John privește spre călătorii aflați în tren: circa 400 de oameni. Vede prin ochii înlăcrimați bărbați liniștiți citind ziarul, copii mâncând înghețată, femei discutând vesel, și se întrebă: „*Știți voi cât costă plimbarea voastră liniștită...?*”

Teribila dramă pe care a trăit-o John Griffing poate fi asociată cu o afirmație curajoasă făcută de Alvin Toffler în cartea sa *Șocul viitorului*. El aseamănă

omenirea cu un tren care se îndreaptă în mare viteză într-o direcție necunoscută. Nu se știe cine e mecanicul, iar acarii sunt demoni... În acest tren uriaș, oamenii se distrează, mănâncă, beau, glumesc și își fac planuri de viitor, fără să știe că scurta lor „*plimbare*” prin viață l-a costat enorm pe Dumnezeu: viața unicului Său Fiu. Drama petrecută în SUA și trăită de nefericitul tată este doar o mică ilustrare a Marii drame pe care a trăit-o și pe care o mai trăiește încă Tatăl Ceresc.

Privind la drama lui John Griffing, cineva ar putea afirma că el a trecut printr-un *ceas rău*. Și așa este. În viață există și astfel de ceasuri nefericite. Biblia însă ne vorbește nu de ceasuri rele, nici de clipe rele, ci de „*ziua cea rea*”, într-un înțeles pe care îl vom desluși în continuare.

Efesenii 6:13: „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul.” De ce „de aceea”? Ne ajută versetul anterior: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efesenii 6:12)

Așadar, conform afirmației lui Pavel, noi nu avem de luptat nici cu soțul necredincios care-și persecută soția credincioasă, nici cu șeful de la serviciu care se poartă rău cu subalternii, nici cu vecinii care ne ocupă locul de parcare, nici cu președintele țării care nu se ține de promisiunile făcute în campania electorală, nici cu parlamentul care dă legi care ne dezavantajează, nici cu fiara sau chipul ei... Noi trebuie să vedem adevărata luptă, care se duce pe un alt plan: cu acele entități malefice care se află în spatele oricărui soț violent, al oricărui șef

disprețuitor, al oricărui om care ne face rău într-un fel sau altul.

Apostolul Pavel ne atrage atenția că satana a dislocat împotriva noastră nu demoni de rând, ci „căpetenii, domnii, stăpânitori ai întinericului”. Miza e prea mare pentru ca el să nu arunce în luptă ceea ce are mai perfecționat în domeniul răului. Cele mai puternice inteligențe malefice sunt aruncate în lupta împotriva lui Cristos și a Bisericii Sale de pe pământ. De ce este atât de important să înțelegem unde se duce adevărata noastră luptă și care este adevăratul nostru inamic? Istoria antică ne învață că uneori sclavii, ajungând la limita suportabilității, se răzbunau pe uneltele stăpânului lor. Pe plan spiritual, nu ne deosebim prea mult de bieții sclavi ajunși la limita răbdării. În loc să identificăm adevăratul inamic, care ne provoacă atâtea probleme și suferințe – satana – ne luptăm cu „uneltele” lui - ființe omenesti aflate sub stăpânirea lui și manipulate după buna sa plăcere. Și atunci când nu reușim să identificăm adevăratul inamic, lupta este pierdută de la început. Să observăm că Mântuitorul a fost și El ispitit, în timpul misiunii Sale pe pământ, să se lupte cu „uneltele,” nu cu „meșterul” care le mânua. Cu toate acestea, El nu a căzut niciodată în capcană.

Într-o anumită împrejurare, Isus le vorbește ucenicilor despre suferințele și moartea care-L așteptau la Ierusalim (Matei 16:21-23). Petru ia atitudine fermă: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”. (vers. 22) Domnul se întoarce la Petru și-i spune: „Înapoia Mea, satano! ...Gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu”. (vers. 23) Isus era conștient că în acele clipe satana se folosea de Petru pentru a încerca să-L determine să renunțe la misiunea Sa. Ce mult ar fi dorit satana ca Mântuitorul să renunțe la jertfa Sa! Omenirea întreagă ar fi rămas sub stăpânirea lui pentru totdeauna. Faptul că Isus spune: „Înapoia Mea, Satano!” și nu : „Înapoia Mea, Petre!” dovedește că El a știut în fiecare moment să-l identifice pe adevăratul vrăjmaș. Poate exemplul cel mai concludent este atitudinea Mântuitorului față de răutatea oamenilor adunați în jurul crucii. Conștient că în spatele batjocurilor, blestemelor, înjurăturilor, ironiilor și răssetelor oamenilor se afla „prințul întinericului”, Isus se roagă: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. (Luca 23:34) Și într-adevăr, cei care-L răstigneau și-L batjocureau pe Mântuitorul nu știau nici ce făceau, nici nu erau conștienți că erau manipulați de legiunile de demoni mobilizați în jurul crucii.

(va urma)

UN MESAJ PENTRU TINE

(continuare de la pag. 6)

Păstor Teofil Ciortuz

Domnul ne așteaptă să ne pocăim, dar așteptarea Lui nu este veșnică. „Te iubesc cu o iubire veșnică”, zice Domnul, însă răbdarea Lui poate să fie îndelungă, dar nu la nesfârșit. Într-o zi, Dumnezeu va spune: „Destul! Ai avut timp destul, dar n-ai vrut...” Chiar și prin încercări Dumnezeu ne cheamă și ne îndeamnă la pocăință.

Ce avem de învățat din acest capitol 2 din Apocalipsa este pocăința, întoarcerea la dragostea dintâi, și să rămânem lângă Dumnezeu. Acestea sunt de o importanță vitală.

Putem fi siguri că mai multă suferință va veni. Eu aș vrea să se împlinească vorba celor care spun că Biserica nu va suferi, dar așa cum a trecut prin suferințe în trecut, va trece și acum. Poate unii dintre noi vor suferi închisoare și batjocuri, poate moartea. Trebuie să ne pocăim. Trebuie să eliminăm învățăturile false și păcătoase din viața noastră. Să ne cercetăm pe noi înșine, trebuie să ne curățim. Dumnezeu ne cheamă și așteaptă, dar nu la nesfârșit: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inima”. Apostolii ne-au chemat: „Ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”.

Soluția există și rămâne pentru totdeauna pocăința! Acesta este vaccinul lui Dumnezeu împotriva păcatului - pocăința! Pocăință personală, pocăință în familie, pocăință în Biserică, și, de-ar da Dumnezeu, pocăință și în națiune.

Urăm fratelui nostru
Emanoil Căiță Mândră, de la Prima
Biserică Baptistă din Australia,
mulți ani fericiți alături de Domnul
Isus și împreună cu sora Teodora.

„El îți satură de bunătați bătrânețea
și te face să întinerești iarăși ca
vulturul.” (Psalm 103:5)

Povestea unei vieți salvate!

#misiunea #secerisul #misiuneasecerisul

Mărturie

Numele meu este Lena. Am fost un copil destul de bun, am învățat bine la școală, dar la 15 ani am plecat în *Perm (Rusia)* să studiez, iar la 16 ani am experimentat deja prima doză de droguri. Nici atunci, nici după mult timp, nu am realizat cât de înfricoșător era totul!

Trei ani mai târziu am început să ajung pe la spitale, în diferite închisori și centre de detenție. Liniștea nu dura decât până ieșeam de acolo. Am un frate mai mare, iar împreună cu el distrugeam totul în jurul nostru. În 2005 l-am născut pe fiul meu, pe care îl lăsam adesea cu mama mea, deoarece nu voiam să vadă lumea în care trăiesc. Cu toate acestea, nu puteam trăi altfel, nu puteam să mă las.

În 2012 era să mor de o boală în urmă căreia trebuia să mi se amputeze un picior. Și așa se face că am fost în cele din urmă de acord să merg la un centru creștin de reabilitare, unde l-am întâlnit pentru prima oară pe Cristos. A fost locul unde am aflat dragostea și vindecarea Lui. Cu toate acestea, după ce m-am simțit mai bine, am plecat de acolo. Au urmat mai mulți ani fără să-mi găsesc liniștea nicăieri! În 2015 am încercat *sarea* (un drog sintetic extrem de periculos), iar în 2016, când a murit primul meu soț, acest drog a devenit ceva de nerefuzat pentru mine, deși eram foarte bolnavă ...

Am trăit într-un cerc foarte închis un an și jumătate. Atunci mi-am adus aminte de Dumnezeu și l-am cerut doar un singur lucru: ca totul să se termine! Nu puteam nici să mor, dar nici să trăiesc! Toți prietenii mei credincioși, din diferite orașe, s-au rugat pentru mine și m-au îndemnat să merg din nou în centrul creștin de reabilitare.

În 2017, la rugămintea mamei și a fiului meu, am decis să încerc din nou. Fără să mă uit în urmă m-am urcat în tren și am mers în regiunea Moscova, la centrul creștin. Am trecut cu greu programul și apoi am intrat în spital într-o stare gravă (acestea au fost consecințele). Previțiunile medicilor și diagnosticul au fost dezamăgitoare. M-am simțit foarte rău și atunci l-am rugat pe Dumnezeu să mă țină în viață! Și în urma rugăciunilor multora și Harul Lui, mi-a dat o șansă din nou! Mi-am revenit și m-am întors în centru, unde am finalizat cursurile în domeniul social.

Dar minunile lui Dumnezeu nu s-au terminat acolo! Maxim, cel cu care am trăit și cu care am consumat droguri, după 7 luni, a dorit să meargă și el la centrul creștin. A trecut și el programul anual de acolo, iar acum este soțul meu iubit și avem o familie minunată. Îl iubim pe Dumnezeu și ne amintim adesea unde am fi fost acum, dacă nu era Isus Cristos! Și fratele meu mai mare, după 18 ani de consum de droguri a mers și el la centrul creștin în 2014 și Dumnezeu l-a eliberat!

Acum suntem cu toții bine, facem parte din Biserică și nu încetăm să fim surprinși de dragostea și îndurarea lui Dumnezeu! Nu credeam că pot avea un alt destin, dar Dumnezeu are planurile Lui perfecte! Îi sunt recunoscătoare Lui și Îl glorific pentru ce a făcut și face pentru mine și familia mea! Avem un Dumnezeu mare și iubitor!

Dragi prieteni, există o singură soluție, există o singură cale de ieșire: Isus Cristos! Veți trăi!

RESTAUREAZĂ BISERICA DIN CASE!

Păstor Natanael Costea

(Fragment din cartea „19 Lecții de la Covid pe care Biserica NU le poate ignora”)

„Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:20)

....

Pandemia provocată a afectat Bisericile din lumea întreagă într-un mod nemaîntâlnit. Niciodată până acum Bisericile din lumea întreagă nu au fost închise. Pentru mulți creștini practicanți, aceste vești au fost tulburătoare și înfricoșătoare, în timp ce, pentru alții, au venit ca o perspectivă nouă. Cum poate aceeași situație să provoace asemenea reacții divizate? Mulți au privit aceasta ca pe un atac împotriva Bisericii, simțindu-se lezați. Alții au văzut aceasta ca o oportunitate pentru a restabili ceva ce s-a pierdut peste ani, și anume Biserica din case. Biserica se întoarce acasă! Aceasta ne-a făcut să ne gândim la Biserica Primară și cum se ținea Biserica în case. Pentru unii pare a fi un pas înapoi, dar eu nu consider aceasta. Cred că e nevoie să fie restabilite Bisericile din case. Și Dumnezeu se folosește de criza mondială actuală pentru a reaseza familiile și casele noastre să fie ceea ce erau destinate să fie. Astfel întâlnirea de duminică va fi reînnoită și reîmprospătată. Eu primesc cu brațele deschise provocarea actuală și mă rog să faceți și voi la fel. Am fost prea confortabili pentru prea mult timp. Am făcut Biserică, dar nu am fost întotdeauna BISERICA. Am venit la Biserică, am stat în bănci, am cântat, ne-am rugat, am ascultat predica, chiar ne-am implicat în unele misiuni – iar aceasta era rutina noastră de duminică, felul nostru de a face Biserică. Era previzibilă, fără provocări, ușor de făcut și ne reducea la tăcere sentimentul de vinovăție. Biserica este mult mai mult decât ceea ce ne-am obișnuit duminică de duminică. Și pentru că ne-am limitat la un program de duminică, am pierdut atât de multe componente care ar trebui să facă din Biserică un organism viu, prosperând și crescând în orice situație și în orice casă.

ÎNĂPOI ACOLO UNDE A ÎNCEPUT BISERICA – ÎN CASE

Biserica Primară era o entitate organică. Era Trupul lui Cristos, ce-L arăta pe Cristos întregii lumi. Credincioșii se întâlneau în case și fiecare persoană era implicată în ceea ce se petrecea acolo. Era o viață insuflată de Duhul Sfânt, naturală și spontană, manifestându-se printr-un grup de oameni care pur și simplu au început să se întâlnească pentru a-L onora pe Cristos. Biserica primului secol era simplă, autentică și incluzivă. Era un element corporatist în sistemul de la templu și o expresie intimă în cadrul caselor.

„Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă.” (Fapte 2:46)

Biserica făcea parte din viața zilnică, nu era un ritual de duminică. Luau masa împreună, se împărtășeau din Trupul și Sângele Domnului Isus zilnic și duceau o viață de comuniune. Exista și o parte organizată, dar majoritatea activităților erau naturale, neorchestrate. Ei erau Biserica, iar rezultatele erau impresionante: „Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frică de Domnul și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea”. (Fapte 9:31)

1. Se înmulțeau

Nu înmulțirea la care ne zboară gândul. De la început, Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei să crească și să se înmulțească (Geneza 1:28). Nu ar trebui să ne concentrăm să creștem Bisericile, ci mai degrabă să le înmulțim. Singurul mod în care s-ar putea întâmpla aceasta ar fi să înceapă din case, de la nivelul familiei. Era o Biserică în cadrul fiecărei familii creștine. Înmulțirea se făcea pe loc când o familie întreagă se întorcea la Cristos. Aceasta este încă o lecție valoroasă pe care o învățăm de la Domnul Isus.

2. Se maturizau

Biserica se bucura de pace și se întărea sufletește. Ea umbla în frica de Domnul. Mângâierea ei era în Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă maturitate. Acești oameni nu erau doar membrii Bisericii. Erau ucenici, urmași maturi ai lui Isus. Bisericile noastre sunt pline de membri, dar ne lipsesc ucenicii. Ucenicia cere timp și nu poate fi făcută în sistemul de Biserică instituționalizată. Aceasta se petrece în casele noastre în timp ce trăim împreună pe parcursul întregii săptămâni. Suntem forțați să ne uităm bine la acest aspect și să ne implicăm în ucenicie ca parte fundamentală a vieții noastre de creștini.

3. Ei slujeau

Ei participau la activitățile Bisericii cu bucurie și curăție de inimă (Fapte 2:46). Aveau grijă ca toată lumea să fie inclusă și nimănui să nu îi lipsească nimic. Te puteai bucura de pace și să fii întărit când toată lumea avea o atitudine de mulțumire și o inimă generoasă și slujitoare. Viața într-o casă este o viață de slujire. Fiecare are câte un rol în viața de familie și automat în familia Bisericii.

4. Erau Biserici de familie

Fiecare familie era o Biserică pe măsură ce primeau cu bucurie pe alții în casele lor și prin felul în care participau la întâlnirile de la templu. Am pierdut ideea de a ne concentra pe întreaga familie și pe a predica Evanghelia întregii familii. Uităm că Dumnezeu a creat mai întâi familia și de acolo începe binecuvântarea.

Tendința noastră este să ne concentrăm pe individ și acesta este motivul pentru care sunt așa multe probleme în familiile din Bisericele noastre. Dar, acum, Dumnezeu stabilește o nouă ordine. El restabilește unitatea familiei.

Famiile care îl acceptă pe Cristos devin imediat un lăcaș al lui Dumnezeu. Pe aceasta se concentra Biserica secolului I. Mergeau din casă în casă și plantau Biserici în case oriunde exista această posibilitate. În Fapte 16:15 acesta a fost cazul Lidiei și a familiei ei; în Fapte 16:33 a fost cazul temnicerului și a familiei lui, iar în Fapte 18:8 aflăm despre Crisp și toți cei din casa lui. De aceea Bisericele se înmulțeau așa de rapid.

BISERICA DIN CASĂ ÎN ZILELE NOASTRE

În vremurile de acum, ar trebui să fie un mod natural și neorchestrat de a participa la Biserica din case. Nu sunt un susținător al părăsirii programelor organizate duminică. Dimpotrivă, cred că ar trebui să fim mai întâi Biserica în casele noastre, în cartierele noastre și la locurile noastre de muncă și apoi să ne reunim ca Trup mai mare și să ne bucurăm ca o comunitate de ceea ce Domnul a făcut în noi, ca Biserica, peste săptămână. Domnul nu ne cheamă să pregătim acasă programe bisericești care să copieze serviciul de la Biserica. El vrea ca noi să fim Biserica Lui. El dorește să avem o legătură strânsă cu familia noastră. Lauda, rugăciunea, frângerea pâinii și studiul biblic ar trebui să fie făcute în mod natural în jurul mesei, în camera de zi, în mașină, în curtea noastră. Aceasta ar trebui

să devină normă. Tații și mamele răspund chemării la preoție, copiii cresc învățuți de onorarea lui Cristos zilnic în casele lor, iar oricine intră în casele lor îl cunoaște pe Isus. Acesta poate fi un aspect pe care l-am neglijat în Bisericele noastre. Nu i-am pregătit adecvat pe membrii noștri, tați și mame pentru preoție (1 Petru 2:5,9).

Reforma ce s-a petrecut în urmă cu 500 de ani mai are de reformat câțiva dintre oamenii noștri și câțiva dintre liderii noștri. Credem în preoția fiecărui credincios? Dacă da, aceasta trebuie demonstrată prin felul în care ne implicăm în aceasta și prin felul în care ne provocăm membrii să răspundă acestei chemări. Aceasta nu ar trebui să fie o corvoadă și o povară pentru familie. Dorința de a duce viața de creștin zi de zi ar trebui să fie o prioritate pe care să ne-o asumăm. Ar trebui să fim liberi să aducem laude în casele noastre, liberi să ne rugăm fără încetare, liberi să discutăm și să studiem subiecte spirituale și liberi să ne bucurăm de Cina Domnului. Ca părinți trebuie să fim model în aceste practici.

Pe baza acestei identități de a fi Biserica acasă, fiecare membru al familiei poate iubi și sluji alte familii și pe cei cu care interacționează. Rezultatul e că Biserica va fi înmulțită în case; și când toate aceste Biserici din case se întâlnesc duminică într-o formă organizată, va fi o sărbătoare minunată! Biserica de duminică va fi diferită. Trebuie să fie. Haideți să nu ne întoarcem la vechile obiceiuri de a organiza Biserica doar duminică. Haideți să fim Biserica în fiecare zi!

(va continua)

PUTEREA CUVINTELOR

Păstor Gelu Bondor

(Continuare de la pag. 14)

5 - Este cuvântul vorbit binevoitor, amabil?

Citim în 1 Petru 3:15: „Sfințiți în inimile voastre pe Cristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă”. Adică să nu spui cuiva cât ești tu de credincios și cât de superior este adevărul tău, nădejdea ta pe care ei nu o au și se duc în pierzare. În vorbire să fie văzută blândețea Duhului Sfânt, blândețea cu care a chemat Domnul Isus: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară*”. (Matei 11:28-30)

Când vorbim trebuie să vorbim cu blândețe și cu teamă.

Înainte de a vorbi ceva cu cineva gândește-te la lucrurile acestea, iar dacă am greșit în vorbirea noastră să ne întoarcem grăbiți și să ne cerem iertare, să ne cerem iertare și de la Dumnezeu înaintea căruia am greșit de multe ori în vorbire noastră, în purtarea noastră. A Domnului să fie slava în vecii vecilor. Amin!

AFGANISTAN - FEMEI - IDEOLOGIE - RĂPIRE

Ioan Ciobotă, RVE Timișoara

În afară de tot ce s-a discutat despre Afganistan, aş mai adăuga câteva lucruri.

Un subiect important pentru talibani sunt femeile şi ne-emanciparea lor. Cristos a ridicat demnitatea femeii la un nivel maxim, chiar într-o vreme asemănătoare cu a *talibanilor*. De ce a făcut acest lucru, într-o vreme în care femeile aveau aproximativ aceeaşi valoare pe care o au şi în ochi *talibanilor* de astăzi? Pentru că Domnul nu anulează diferenţele şi complementarităţile celor doi, dar a murit şi pentru bărbaţi şi pentru femei.

Apoi spunea cineva că Afganistanul s-a dovedit a fi cimitirul imperiilor: turcii, britanicii, sovieticii şi acum americanii au plecat ruşinos din Afganistan. Cum poate Biserica să cucerească Afganistanul pentru Dumnezeu, nu pentru pământ? Care este planul de luptă al lui Cristos?

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti.” (Efeseni 6:12) Aici este secretul!

O altă întrebare: o planetă întreagă este descurajată şi îngrozită de ceea ce se întâmplă în Afganistan. Cum au putut 70.000 de oameni să învingă o armată - armata Afganistanului, pregătită şi plătită cu o mie de miliarde de dolari, timp de 20 de ani, de către americani şi de către aliaţii lor?

Cum au putut să învingă o ţară - Afganistanul, şi cum au putut să învingă cea mai puternică coaliţie de pe planetă - NATO, dar şi întreaga Planetă?

.....

Încă un lucru: imaginea avionului armatei Statelor Unite care încearcă să decoleze, în timp ce mii de afgani aleargă disperăţi pe pistă în jurul avionului, în timp ce avionul deja rulează spre decolare, iar alţii afgani se urcă chiar pe trenurile de aterizare ale avionului. Imaginea aceasta va rămâne epică... Va rămâne pentru totdeauna ca un simbol al eşecului Occidentului în lupta cu ideologia, dar şi un simbol al disperării şi deznădejdiei maxime a unor oameni dornici de libertate, rămaşi jos, în afara avionului care se îndreaptă spre libertate.

Probabil că acum *talibanii* saltă de bucurie şi vor spune că dumnezeul lor l-a învins pe Dumnezeu necredincioşilor. În termenii lor oricine nu este musulman, este necredincios, inclusiv creştinii. Însă Occidentul nu mai este de mult creştin. Dar pe

Dumnezeul creştinilor, care este singurul Dumnezeu viu şi adevărat, Cel care ni S-a descoperit în Biblie, nu îl învinge nimeni, niciodată! Toţi ceilalţi dumnezei sunt doar minciuni, legende sau poveşti, şi niciunul dintre ceilalţi dumnezei nu răspunde la rugăciunile muritorilor pentru că nu este viu, nu există! Doar Dumnezeu creştinilor este viu, aude rugăciunile şi răspunde *atunci când vrea El şi după planul Lui, cum vrea El*.

La final, aş vrea să spiritualizez puţin lucrurile şi să mă gândesc la răpirea Bisericii, atunci când Domnul Isus Cristos Îşi va trimite îngerii Săi, ca să îi strângă pe toţi cei care sunt ai lui. Oare cum va fi atunci când unii vor fi luaţi şi alţii vor fi lăsaţi?

În Evanghelia după Matei capitolul 24, Domnul Isus Cristos spune:

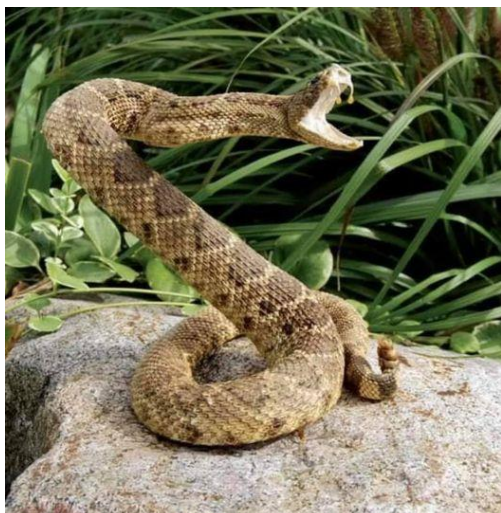
„Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”. (Matei 24:27, 31)

Uitaţi-vă la imaginea aceea amară, în care un avion al armatei Statelor Unite rulează pe pistă să se ridice din Afganistan şi să plece spre libertate, şi mii de afgani aleargă pe pistă în jurul avionului, alţii chiar se urcă pe avion, sperând şi ei la libertate. Încearcă să spiritualizezi lucrurile, şi să îţi imaginezi momentul când îngerii Domnului vor veni şi vor aduna *pe aleşii* lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă !

Atenţie! Doar pe aleşii Lui, pe aleşii lui Cristos. Eşti şi tu printre ei?

Oaia și șarpele

Un șarpe cu clopoței a mușcat-o pe una dintre oile mele în față acum aproximativ o săptămână. Este cel mai mortal șarpe care trăiește pe aici. Fața oii s-a umflat și a rănit-o îngrozitor.

Dar bătrânul șarpe cu clopoței nu știa ce fel de sânge curge prin oi. Anti-veninul se face cel mai adesea din sânge de oaie. Oaia a rămas cu umflături vreo 2 zile, dar sângele ei a distrus veninul șarpelui.

Eu eram îngrijorat, dar oii nu îi păsa. Ea a continuat să mănânce, a continuat să bea și a continuat să umble, pentru că știa că este în afara de pericol.

Adesea șerpii acestei vieți ne vor atinge și ne vor mușca. Ei își injectează otravă în noi, dar nu pot învinge Sângele Mielului lui Dumnezeu care spală păcatul lumii și a care învins boldul morții.

Nu vă faceți griji cu privire la șarpe sau la mușcătura lui, asigurați-vă doar că Sângele Mielului vă curge prin vene."

Rae O'Shea/facebook

Ursul polar și termitele

În părul blănii ursului polar se găsesc *canalicule* (canale mici aflate într-un țesut organic) microscopice pline cu aer, care asigură o izolare termică excepțională. Firele de păr, fiind transparente și goale în interior, ca fibrele optice, conduc razele ultraviolete spre pielea de culoare neagră a ursului polar. Pielea absoarbe căldura într-un mod eficient și se încălzește. Ursul polar este, prin urmare, protejat de frigul arctic printr-o instalație de climatizare specială, care se găsește în fiecare fir de păr din blana lui albă.

Cercetătorii în domeniul textilelor și constructorii de mașini au studiat colectoarele solare ale ursului polar, pentru a perfecționa sistemele de producere a energiei termice solare.

O movilă de termite poate atinge până la șapte metri înălțime și adăpostește chiar și câteva milioane de termite. Aceste cuiburi sunt construite complex, ca un complicat labirint de camere și de pasaje subterane, prevăzute cu sistem de ventilație, de drenaj, de încălzire și chiar cu aer condiționat. Aerul cald iese prin partea de sus a *termitierei* cu ajutorul unor ferestre de ventilație. Aerul proaspăt intră prin partea de jos. Răcirea suplimentară se realizează printr-un sistem simplu de vaporizare: termitele stropesc pereții cu apă, scuipând pe ei. Pe măsură ce apa se evaporă, ea răcește aerul, asigurând ventilația.

Cine a dat poporului de termite planul pentru o construcție corectă din punct de vedere fizic? De unde știe fiecare termită unde trebuie adăugat material și cum funcționează comunicarea dintre ele? Lucrările Creatorului ne arată înțelepciunea Sa! De ce mai cred încă mulți oameni în teoria evoluției? A-L nega pe Dumnezeu este o nechibzuință.

BY BARZILAIENDAN

Tokyo Olympics Gold Medalist Sydney McLaughlin Gives Glory to God

By Jan Kevin

Sydney McLaughlin broke her own record in the 400-meter hurdle on Wednesday at the 2021 Tokyo Olympics. She praised God and gave Him glory upon winning her first Olympic gold medal. McLaughlin finished at 51.46 seconds which was 0.44 seconds faster than her previous record which was set during the Olympic trials in June of this year. The trial record even broke the former world-champion, US Olympic athlete, Dalilah Muhammad.

The 21-year old new 400-meter hurdle gold medallist gave glory to God for the season, the hard work, dedication, and that she was really grateful to be able to represent her country. McLaughlin was open about being Christian during her interviews. She said that working with her new coach and a new support system helped a lot and that all of those were gifts from God.

About competing with Muhammad, McLaughlin had deep respect for the former gold medallist. *"She is a great competitor"*, McLaughlin said. The biggest reason that she did not lose against Muhammad this year was her faith and trusting in God. She said that God is in control of everything. *"As long as I put the hard work in, He's going to carry me through. And I really cannot do anything more but give the glory to Him at this point"*, McLaughlin said to media members during a post-race interview.

Regarding her world record, she boldly stated on her Instagram:

"I no longer run for self-recognition, but to reflect His perfect will that is already set in stone. I don't deserve anything. But by grace, through faith, Jesus has given me everything. Records come and go. The glory of God is eternal. Thank you Father."

Cum ar trebui să-i trateze comunitatea creștină pe homosexuali?

<https://alfaomega.tv/>

Pastor Kent Philpott

Isus Și-a zidit Biserica și este în mijlocul ei. Când doi sau trei sunt adunați pentru că ei cred că El este Domnul și Mântuitorul lor, El este prezent. Oricât de imperfectă ar fi Biserica, totuși ea este locul închinării la Dumnezeu, a citirii și studierii Scripturii, a rugăciunilor și mulțumirilor; este locul vindecării și întregirii spirituale.

Există din ce în ce mai multe Biserici care vor să ajungă cu mesajul Evangheliei la homosexuali decât Biserici care nu vor. Unele și-au deschis ușile față de toți, dar fără un mesaj de întoarcere de la comportamentul păcătos. Este ca și cum ai sări din tigaie drept în foc, unde comportamentul păcătos este acceptat și afirmat. Ceea ce pare a fi o comunitate binevoitoare și pozitivă, nu este altceva decât o părtășie care stă în răzvrătire față de Dumnezeu și de Cuvântul Său. Adevărata primire vine de la o Biserică cu uși deschise, dar care nu se teme să spună adevărul celor care-i calcă pragul.

Pentru cei care își doresc să se întoarcă de la păcatul lor, de multe ori este nevoie de curaj ca să caute părtășie cu o Biserică. Riscuri sunt din plin. Se pot lovi de respingere, nu bazată pe doctrină, ci determinată de frici și prejudecăți personale.

Bisericele pot fi binevoitoare și pozitive față de cei care vor să-L urmeze pe Isus, chiar dacă acești oameni răniți se confruntă cu probleme de sexualitate. Este un lucru obișnuit, comun și de așteptat. Însă o congregație, ca să devină o oază pentru foști homosexuali, trebuie să fie cât se poate de matură, deoarece toți intrăm pe ușă încărcăți de păcate.

De-a lungul slujirii mele am văzut mai multe decât mi-aș fi putut imagina – și de multe ori a fost haotic, fiind necesară asumarea unor riscuri și uneori am făcut greșeli. Slujirea întotdeauna presupune pericol.

În Biserică nu ar trebui să respectăm oamenii în mod diferit. Suntem chemați să-i primim pe cei pe care ni-i trimite Dumnezeu. Bisericele pro-gay îi avertizează pe aceștia că vor fi respinși de Bisericele care nu sunt pro-gay. Nu este nevoie să mintă; în lume există multă neînțelegere, frică și prejudecată.

Liderii religioși atenți și auto-neprihăniți de pe vremea lui Isus erau uimiți de faptul că Isus mânca cu vameșii și păcătoșii. Au insinuat faptul că Isus nu are cum să fie curat dacă avea părtășie cu cei necurați. O relatare a acestui eveniment se regăsește în Luca 5:29-32. Cadrul este un ospăț dat de un vameș pe nume Levi, cunoscut și ca Matei, și care devenise recent ucenic al lui Isus.

„Levi l-a făcut un ospăț mare la el în casă; și o mulțime de vameși și de alți oaspeți ședeau la masă cu ei. Fariseii și cărturarii cârteau și ziceau ucenicilor Lui: ‘Pentru ce mâncați și beți împreună cu vameșii și cu păcătoșii?’. Isus a luat cuvântul și le-a zis: ‘Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși’.”

Isus i-a primit pe toți, și erau atrași în special la Isus cei care erau disprețuiți de autoritățile religioase. Ideea este că, dacă Isus a făcut astfel, la fel trebuie să facă și Biserica.

Vegheați

Emanuel Hasan

E noapte peste lume, iar cerul e închis..
Chiar și lumina slabă ce pâlpâia s-a stins..
Pe străzi e întuneric, însă în duhul meu
Lumina e aprinsă, că-i de la Dumnezeu!

Mă cercetează Domnul, mă umple de putere
Să pot fi o lumină în vremurile grele.
Căci tot mai mult coboară peste acest pământ,
Vremi ce ne-au fost vestite de mult, prin Duhul Sfânt..

Șoptește Domnul: „*Spune c-aproape-i răsplătirea,
c-aproape-i miezul nopții, c-aproape e Răpirea!*”
Mă înfior în duhul... am spus atât de mult
Că vine, vine Domnul, dar mă smeresc și-ascult...

Afară este beznă, însă-i lumină-n casă.
Curând voi fi pe nouri, curând voi fi Mireasă!
Se va sfârși durerea ce-atât m-a-nngenunchiat;
Să te ridici spre ceruri, ce har nemăsurat!

O, da, aproape-i clipa când voi primi un trup
De o cerească slavă și voi zbura-n văzduh!
Îl voi vedea pe Domnul și-ai Săi copii, pe nori,
În haine de lumină pentru cerești splendori!

Rămâne-vor în urmă doar lacrimile mele
Vărsate prin spitale și în momente grele.
C-au existat odată, atunci va mai conta?
În clipa preschimbării de toate voi uita!

E liniște în casă, căldură și lumină,
Ascult ce îmi mai spune de sus, șoapta divină;
Mă-ndeamnă la sfințire, să mă păstrez curat,
Veșmântul de plecare să-mi fie nepătat!
Să spun și celor care așteaptă răsplătirea
Ca toți să se sfințească: „*Aproape e Răpirea!*”.

Și plin de reverență mă plec în rugăciune
Căci inima îmi arde de dor, ca un cărbune!
Cu duhul sunt în Ceruri, acasă-n infinit...
E ceasul rugăciunii spre Mirele iubit:

- Mi-e dor Doamne, de Tine, vreau să Te văd pe nori
Cum vii cu mare slavă să mă duci în splendori!
O, Doamne mă sfințește prin Duhul Tău cel Sfânt,
De tot mă dezlipește de-acest murdar pământ!

Îți cer, iubite Mire, în candelă, ulei
Și focul cincizecimii, mi-l dă, Isus, de vrei!
Pune în mine silă de tot ce e păcat,
Să-mi țin curat veșmântul, de-un alb imaculat!

Asemenea, Isuse, pentru cei dragi îți cer:
Tu știi că-i vreau cu Tine, zburând către etern!
Ascultă-mă Isuse, e rugăciunea mea,
Să fim pe nori de glorie cu toții mult aș vrea!

Rămân în așteptare, sfințenie și veghere
Și-ți cer ca pân-atuncea să-mi torni în Duh putere!
Să spun fără oprire celor ce-au ațipit
Că au rămas secunde din timpul profețit!
Să spun cu îndrăzneală: „*Surori și frați, vegheați!
De vreți ca-n miez de noapte să fiți la Cer luați!*”.